

De profetie over Muhammadi Begum

Inleiding

Het onderstaande artikel is samengesteld om de werkelijke feiten met betrekking tot de profetie van Hazrat Mirza Ghulam Ahmad over de dame Muhammadi Begum naar voren te brengen, en om de wijdverspreide, valse beschuldigingen en spot tegen hem op dit punt door zijn tegenstanders te weerleggen.

De beschuldigingen tegen Hazrat Mirza zijn: (1) dat hij probeerde met deze dame te trouwen door haar familie te bedreigen met profetieën over hun vernietiging als ze hier niet in toestemden, en (2) dat de profetie dat ze met hem zou trouwen hoe dan ook onwaar bleek te zijn.

Voordat ik met het artikel begin, mag ik in het kort uitleggen, dat de personen die bij deze gebeurtenissen betrokken waren naaste verwanten waren van Hazrat Mirza. Zij lieten zich openlijk cynisch en spottend uit over de waarheid van de islam en maakten die belachelijk. Hij probeerde hen religieus te hervormen in overeenstemming met het gebod van de Heilige Koran: "En waarschuw uw naaste verwanten," (26:214). Om deze hervorming tot stand te brengen, trad hij precies in de voetsporen van degenen die aangesteld zijn door en onder leiding staan van Allah voor de hervorming van de mensen.

De personen die zijn tegenstanders waren in deze kwestie waren zijn volle neven en nichten via zijn oom van vaderskant (Muhammadi Begum was de dochter van zo'n volle nicht) en anderen die nauw aan hen verwant waren. Het spreekt zeer sterk in zijn voordeel dat hij, ondanks de naaste bloedverwantschappen, de verdediging van de islam en van de waarheid boven familiebanden stelde.

Ik heb dit stuk samengesteld op basis van een Engels artikel met als titel *The Story of Muhammadi Begum* door Mirza Masum Beg (ooit de redacteur van *The Light*), gepubliceerd in 1951, dat ik aanzienlijk heb uitgebreid, met name door het toevoegen van meer materiaal uit de werken van Hazrat Mirza Ghulam Ahmad. Naast zijn werken, zijn de andere bronnen die ik heb gebruikt de Urdu boeken: (1) *Mujaddid-i Azam* door

Dr. Basharat Ahmad en (2) *A'eenah-i Ahmadiyyat* door Maulana Dost Muhammad, ooit redacteur van *Paigham Sulh*.

Hazrat Mirza Ghulam Ahmad, de Stichter van de Ahmadiyya Beweging, zat eens 's avonds in zijn kamer, toen een man hevig huilend en jammerend binnenkwam alsof hij het droevige nieuws had gekregen van een vreselijke dood of iets erger. Hij zei tegen de stichter, dat hij geweest was bij mensen die de religie van Allah hadden verlaten en die hadden beschimpt. De huilende man ging verder met te zeggen, dat een van hen zo'n smerige belediging in de richting van de Heilige Profeet Mohammed, moge vrede en zegeningen van Allah met hem zijn, had gedaan, dat hij die zelfs nog nooit uit de mond van de meest verdorven ongelovige had gehoord. Ze vertraptten de Heilige Koran minachtend onder hun vuile voeten en spraken zulke walgelijke woorden, dat de tong beeft om die te herhalen. Zij waren ongelovig en ontkenden minachtend het bestaan van Allah, de Allerhoogste, en lasterden Hem met minachting en hoon. (Dit relaas heeft Hazrat Mirza Sahib opgetekend in zijn boek *A'inah Kamalat-i Islam*, p. 568.)

Deze verdorven mensen - Mirza Ahmad Beg en zijn familie - waren naaste familieleden van de Stichter. Hun gedachten waren sterk beïnvloed door de hindoecultuur en door hindoeriten en -rituelen. Net als de hindoes, waren zij het trouwen in de eigen familie (of *gotra*) als iets walgelijks en misdadigs gaan beschouwen. Ze hadden ook een zeer bitter boek geschreven, waarin ze de Heilige Profeet vreselijk belasterden voor het huwen van Zainab, de dochter van zijn tante, en ze verspreidden dit boek alom om de kracht van de tegenstanders van de islam te vergroten.

Hazrat Mirza bidt voor Allah's hulp na het zien van een beledigend boek tegen de islam

Toen de Stichter zichzelf had uitgeroepen tot de man die in opdracht van Allah was gekomen, begonnen deze goddeloze mensen hem te beschimpen en bespotten, en ze daagden hem onbeschaamd uit om een teken te tonen als er een God bestond Die hem had gezonden. De Stichter zegt over het boek dat deze mensen hadden geschreven:

“Toen dit vulgaire boek in mijn handen terecht kwam, las ik daarin zulke grove beledigende taal tegen de Allah, de Allerhoogste, en tegen Zijn Heilige Profeet,

dat dit de harten van de gelovigen zou openrijten en de gedachten van de moslims zou verscheuren. Het leek mij dat deze goddeloze woorden de hemelen uiteen zou scheuren. Ik sloot me daarom op in een kamer en wierp me voor de Grote God van de hemelen en de aarde en ik bad meest nederig: o mijn Heer, o mijn Heer, help uw dienaar en breng schande over Uw vijand.” (*A’inah Kamalat-i Islam*, pagina 569)

Zijn gebed werd verhoord en Allah, de Allerhoogste, openbaarde aan hem:

“Wij hebben hun kwaad en overtredingen gezien, zodat een zware straf hen zal treffen. Hun vrouwen, Wij zullen hen tot weduwen maken, en hun kinderen tot wezen. Hun woonplaatsen zullen Wij vernietigen en met de grond gelijk maken, opdat zij de vruchten van hun daden mogen proeven. Maar Wij zullen hen niet treffen met een directe slag, maar langzaam, opdat zij zich tot de waarheid mogen wenden en berouw tonen.” (*Ibid.*, blz. 569-570)

De Stichter bracht hen deze vreselijke boodschap van de Almachtige God over. Maar in plaats van dat ze acht sloegen op zijn woorden, beledigden ze hem en kon het Goddelijke woord van waarschuwing hen niets schelen. Het was duidelijk dat hun harten hopeloos verhard waren geraakt, en ze zonken steeds dieper weg in hun zonden en walgelijke daden. Allah, de Meest Barmhartige, liet hen daarom gebrekkige omstandigheden en zorgen en sterfgevallen meemaken, zodat hun harten misschien weer tot Hem zouden neigen. Maar in plaats van berouw te tonen en terug te keren op het rechte pad, waar ze van waren afgedwaald, bleven deze koppige mensen volharden in hun slechte handelwijzen.

Een laatste kans geboden aan de tegenstanders van de Waarheid

Wanneer een volk dit stadium bereikt, dan verdienen ze het om op adequate wijze gestraft te worden voor hun hardvochtigheid en slechte daden. Voordat Allah, de Meeste Barmhartige, echter Zijn straf over hen laat komen, stuurt Hij een eenvoudig gebod tot hen om hun veroordeling definitief en volledig te maken. Dit gebod zelf is over het algemeen van een heel gewone aard, maar de schending daarvan fungeert als de laatste druppel die de emmer laat overlopen en roept complete vernietiging over

hen af. Van dien aard is inderdaad de Goddelijke wet van bestraffing zoals de Heilige Koran naar voren brengt. In hoofdstuk 17 vers 16 lezen we:

“Als Wij een stad wensen te vernietigen, sturen Wij geboden naar haar volk dat een gemakkelijk leven leidt, maar zij begaan daarin overtredingen; dan blijkt het woord hiertegen bewaarheid te worden, dus vernietigen Wij haar met complete vernietiging.”

Om een voorbeeld te aan te halen, de Samoed was een volk uit de oudheid die ten noorden van Mekka leefde. Ze verwierpen in hun goddeloosheid de boodschap van de Allah, de Allerhoogste, en teisterden hun profeet Salih. Toen kwam het laatste teken van hun Heer, een eenvoudig gebod, om hun veroordeling definitief en volledig maken. De Profeet Salih gaf hen een kamelin en zei:

“Dit is Allah’s vrouwtjeskameel — een teken voor jullie — laat haar dus rustig grazen op Allah’s aarde, en doe haar geen kwaad, opdat jullie niet door een pijnlijke straf worden achterhaald.” – 7:73

Maar ze kreupelden de kameel en doodden haar en kwamen in opstand tegen het gebod van hun Heer. Allah, de Allerhoogste, was zeer ontstemd over hen en trof hen met een aardbeving, zodat ze als “bewegingloze lichamen in hun woningen,” werden. (Zie hoofdstuk 7, vers 73 tot 78).

Profetie met betrekking tot het huwelijk van Ahmad Beg's dochter

Op dezelfde manier kwam het laatste teken dat naar Mirza Ahmad Beg werd gestuurd in de vorm van een gewoon gebod, namelijk, dat hij zijn oudste dochter, Muhammadi Begum, zou laten trouwen met de Stichter. Hazrat Mirza schrijft in zijn bekende boek *A'inah Kamalat-i Islam* op pagina 286:

“Het was aan mij geopenbaard door Allah, de Allerhoogste, dat ik de hand van Ahmad Beg's oudste dochter moest vragen en hen moest vertellen dat ze een milde behandeling zouden ontvangen als ze zouden instemmen met dit voorstel, en dat dit huwelijk hen zegeningen en heerlijke gelukzaligheid zou brengen. Maar

als ze zouden weigeren dit te doen, dan zal het einde van dit meisje zeer droevig zijn, en de man die met haar zal trouwen, zal binnen twee en een half jaar sterven, en haar vader binnen drie jaar vanaf de huwelijksdatum ... Allah, de Allerhoogste zal elke hindernis verwijderen en uiteindelijk haar huwelijk met mij tot stand brengen, *en van de areligieuze mensen moslims maken en leiding geven aan degenen die het rechte pad hebben verloren.*”

De Alwijze Allah had deze vorm in het bijzonder gekozen vanwege het feit dat Ahmad Beg en zijn familie, zoals hierboven vermeld, onder invloed waren van hindoe wetten en -gewoonten, en trouwen in de eigen familie beschouwden als onwettig en slecht. Zo'n gedachte was kennelijk onislamitisch. Bovendien hebben zulke fysieke relaties met een man die door Allah is gezonden heel vaak de hervorming teweeggebracht van de families van het meisje waarmee werd getrouwd. Als voorbeeld, Abu Sufyan was een verstokte tegenstander van de Heilige Profeet Mohammed, maar zijn grote familie omarmde de islam toen zijn dochter Umm Habiba in het huwelijk trad met de Heilige Profeet. Op dezelfde manier kwam de familie van Hazrat Sauda, toen zij met de Heilige Profeet trouwde, in de schoot van de islam.

Ik heb de laatste woorden in het bovenstaande citaat gecursiveerd om de werkelijke bedoeling en doel van de profetie te laten zien.

Dit was inderdaad het Goddelijke doel achter het huwelijk met Muhammadi Begum: de hervorming van Ahmad Beg en zijn familie. De verwachting was, dat als zij een nauwe relatie zou aangaan met de man van God, dan zouden ze zich beteren en terugkeren naar het rechte pad van de islam. Maar mochten ze dit afwijzen en zo in opstand komen tegen het gebod van hun Heer, dan zouden ze overvallen worden door de aangekondigde straf. Hervorming of vergelding van Ahmad Beg en zijn familie was dan ook het belangrijkste doel van de profetie, en het huwelijk met Muhammadi Begum was het laatste gebod van hun Heer dat, net als het gebod van de kamelin van de profeet Salih, de medaille aan een van beide zijden zou laten keren en hun lot zou bezegelen.

De tegenstanders publiceren de profetie in de anti-islamitische pers

Deze kwaadaardige mensen waren echter, door hun eigen buitensporigheden, hopeloos zondig. Toen ze van dit gebod van Allah hoorden, haalden ze in geweldige trots hun wenkbrauwen op en vielen de Beloofde Messias fel aan. Ze publiceerden zijn brief in de anti-islamitische christelijke krant *Nur Afshan* van 10 mei 1888, om munitie te geven aan de tegenstanders van de islam zodat ze hem konden beschimpen. Terwijl Hazrat Mirza hen deze profetie in privé had overgebracht, om hun hervorming in de persoonlijke sfeer tot stand te brengen, maakten ze deze zaak publiek om hem belachelijk te maken.

Hazrat Mirza publiceerde een mededeling waarin hij schreef:

“De brief [van mij] waartegen de partij gekant is en gepubliceerd is in *Nur Afshan* van 10 mei 1888, was slechts geschreven op initiatief van Allah. Voor een lange tijd eisten een aantal prominente en naaste familieleden van de man aan wie mijn brief was gericht, personen van wie hun zusters dochter het meisje betreft voor wie het huwelijksaanzoek is gedaan, een hemels teken. Ze waren afgeweken van en toonden hun ontevredenheid over de wegen van de islam en doen dat nog steeds. ... Ze staan niet alleen vijandig tegenover mij, maar ook tegenover Allah en de Boodschapper. ...

Hierbij dient ook een ander bezwaar dat in *Nur Afshan* is opgeworpen uit de weg te worden geruimd, en dat is, dat als deze openbaring van Allah afkomstig was en ik er het volste vertrouwen in had, waarom moest het dan vertrouwelijk behandeld worden en waarom drong ik in mijn brief erop aan, dat het vertrouwelijk behandeld moest worden. Het antwoord is, dat dit een interne familiekwestie was, en het werd overgebracht aan degenen voor wie het teken was bedoeld. En ik wist zeker dat de vader van het meisje [Ahmad Beg] zou worden gekwetst door de publicatie ervan. Daarom heb ik ervan afgezien om zijn hart te breken en hem te kwetsen, en inderdaad heb ik niet gewild dat ze het zouden publiceren in geval zij [het huwelijksvoorstel] zouden afwijzen en verwerpen. Hoewel ik het recht had om het te publiceren, heb ik met opzet gewacht tot een ander moment, totdat de oom van moederszijde van dit meisje, Mirza Nizam-ud-Din, die de broer is van Mirza Imam-ud-Din, uit extreme woede en boosheid, het zelf publiceerde. En hij publiceerde het op zo'n manier, dat

binnen misschien een of twee weken zo'n tienduizend mannen en vrouwen alles te weten zijn gekomen over mijn huwelijksvoorstel en mijn openbaring. ... Nu dat door de inspanningen van Mirza Nizam-ud-Din mijn brief ook al gedrukt is in *Nur Afshan* en de christenen, hun aard getrouw, zijn begonnen met het uiten van ongerechtvaardigde verzinsels, voelde ik me verplicht om de feiten via mijn eigen pen bekend te maken." (Publieke bekendmaking, juli 1888; *Majmu'a Ishtiharat*, 1986 editie, vol 1, pagina's 156-159)

Hij schrijft verder over het doel van de profetie:

"Al lange tijd beschouwen deze mensen, die afkomstig zijn uit mijn familie en aan mij gerelateerd zijn, zowel de mannen als de vrouwen, mij als een oplichter en een bedrieger wat betreft mijn bewering Goddelijke openbaringen te ontvangen, en ze er zijn zelfs niet van overtuigd na het zien van bepaalde tekenen. Hun eigen toestand is zodanig, dat ze geen greintje liefde meer voor de religie van de islam overhebben, en de geboden van de Heilige Koran net zo gemakkelijk negeren als iemand die een takje oppakt en wegwerpt. Ze vinden dat hun nieuwigheden, gewoonten en hun ideeën van eer en prestige duizend keer beter zijn dan de geboden van Allah en de Boodschapper. Daarom, voor hun eigen bestwil, omdat ze het zelf hebben geëist, en op hun eigen verzoek, maakte Allah, de Allerhoogste, de geopenbaarde profetie bekend die in deze gepubliceerde Bekendmaking staat opgeschreven, zodat ze zullen beseffen dat Allah werkelijk bestaat, en dat alles wat buiten Hem is volkomen onbeduidend is.

"Ik wens dat de eerdere tekenen voldoende voor hen waren geweest. En ze zouden zeker niet slecht over mij gedacht hebben, zelfs niets voor een moment, als ze maar iets van het licht van geloof en een geweten hadden gehad. Ik had geen behoefte aan dit huwelijksaanzoek. Al mijn behoeften zijn vervuld door Allah, de Allerhoogste. ... Daarom is het verzoek om deze huwelijksband niets meer dan een teken, zodat Allah, de Allerhoogste, de wonderen van Zijn macht kan tonen aan deze familie van verwerpers. Als ze het accepteren, dan zal Hij zegeningen en genade over hen storten en die calamiteiten van hen afwenden die op het punt staan uit te breken. Maar als ze weigeren, dan zal Hij een straf naar het sturen om hen te waarschuwen." (*Ibid.*, pagina's 161-162)

Ze laten Muhammadi Begum trouwen met Sultan Muhammad

Toen probeerden Ahmad Beg, samen met deze familieleden van Hazrat Mirza die gekant waren tegen hem, het Goddelijke besluit te tarten, en ze deden hun uiterste best om een man voor Muhammadi Begum te vinden. Ze dachten dat ze de profetie direct konden logenstraffen en Hazrat Mirza aan publieke spot konden blootstellen. Vijf hele jaren gingen voorbij in hun pogingen, maar geen enkele man durfde, uit vrees voor de onheilspellende profetie, met het meisje te trouwen. Want de man die met Muhammadi Begum zal trouwen, zo had het woord van Allah grimmig gewaarschuwd, zal binnen twee en een half jaar sterven en haar vader binnen drie jaar vanaf de huwelijksdatum, en het weduwe geworden meisje zal het huwelijk ingaan met de Beloofde Messias.

Eindelijk, op 7 april 1892, stapte Sultan Muhammad van Patti naar voren, trotseerde alle overwegingen en trouwde met Muhammadi Begum. Dat ze het Goddelijk besluit zouden overtreden en het meisje elders zouden laten trouwen, hiervan was de Stichter op de hoogte gesteld in de openbaring:

“Zij beschuldigden Onze tekenen met leugens en bespotten ze met schaamteloosheid. Maar Allah zal u voldoende zijn tegen hen en het meisje naar u terugbrengen.”

Ahmad Beg sterft volgens de profetie

De toorn van de Hemel was nu ontstoken door deze onbeschaamdheid van Ahmad Beg, en drie maanden waren nauwelijks verstreken na het huwelijk, of hij werd gegrepen door het Goddelijke ongenoegen. Als eerste zag hij de hartverscheurende en diep kwellende dood van zijn eigen zoon en twee zussen voor zich gebeuren, en werd toen zelf getroffen door een vreselijke ziekte die zijn hersenen aantastte en hem krankzinnig maakte. Op 30 september 1892, slechts vijf maanden en vierentwintig dagen na het huwelijk, werd de ongelukkige Ahmad Beg, die martelende kwellingen had ondergaan, in zijn aardse graf gelegd, en vervulde zo een deel van de profetie, die hij zo stoutmoedig had getracht te logenstraffen.

Het berouw van de anderen

De zware straf van Ahmad Beg, die tot stand kwam zoals was voorspeld door de Beloofde Messias, zorgde natuurlijk voor een verschrikkelijke consternatie in de hoofden van zijn familieleden, en bij Sultan Muhammad in het bijzonder, want hij was als volgende aan de beurt. Ze verootmoedigden zich voor Allah, de Allerhoogste, vroegen om vergeving, en toonden oprecht berouw over hun vroegere slechtheden. Ze schreven ook enkele brieven vanuit Lahore naar de Stichter, en verzekerden hem dat ze zich van hun slechte handelwijzen hadden afgekeerd en van de felheid in hun harten, en ze verzochten hem om te bidden voor hun verlossing.

Het werkelijke doel van deze profetie werd op deze wijze vervuld. De zondige mensen keerden terug naar het rechte pad van de islam, van waaruit ze waren weggevallen. Het was dan ook onvermijdelijk in overeenstemming met de wetten van de profetie, dat de straf van Sultan Muhammad zou worden ingetrokken en ingehouden, aangezien hij bedroefd en berouwvol was over het feit dat hij Allah, de Allerhoogste, had beledigd.

In september 1894, toen de termijn van twee en een half jaar was verstreken, waarbinnen degene die getrouwd was Muhammadi Begum volgens de profetie moest zijn gestorven, schreef Hazrat Mirza Sahib in een openbare bekendmaking:

“Toen ik al deze bewijzen [van hun berouw] zag, kreeg ik de overtuiging dat de datum van overlijden van Sultan Muhammad niet kon worden gehandhaafd, omdat zulke data, die tot die klasse van tekens behoren die [de boodschap van] vrees en waarschuwing moeten overbrengen, altijd een afwendbaar lot betekenen. Sultan Muhammad en zijn familie hadden zich schuldig gemaakt aan het plegen van de zonde dat, hoewel ik ze heel duidelijk heb laten weten via andere personen en door middel van brieven, dat deze profetie afkomstig was van Allah, de Allerhoogste, voor de opstandig mensen en dat ze niet hun kant moesten kiezen en onnodig in aanmerking zouden komen om bestraft te worden, maar ook, omdat ze hardvochtig en materialistisch waren, ze dit niet accepteerden, en ze het bespotten en belachelijk maakten en vanwege hun stoutmoedigheid ze er niet vanaf zagen om [haar] het huwelijk te laten aangaan. Maar de dood van Ahmad Beg kwam als een mokerslag aan, en dit was de reden waarom zij brieven van verontschuldiging en spijt naar mij stuurden. Toen

ze werden getroffen door angst en verschrikking in hun harten, werd het onvermijdelijk dat Allah, de Allerhoogste, in overeenstemming met Zijn eeuwige handelwijze, de datum van straf uitstelde naar een later tijdstip, dat wil zeggen, naar het tijdstip dat die mensen weer volledig terug zouden keren naar hun toestand van stoutmoedigheid, arrogantie en onachtzaamheid, omdat de datum van bestraffing een afwendbaar lot is, dat naar een ander tijdstip wordt verplaatst wanneer men vrees laat zien en men zich tot Allah wendt, zoals blijkt wanneer men de Koran in zijn geheel beschouwt.”

(Openbare Bekendmaking van 6 september 1894. *Majmu'a Ishtiharat*, 1986 editie, vol 2, pagina's 42-43)

Het is waar dat Hazrat Mirza Sahib in deze bekendmaking verder gaat met te zeggen:

“Maar de essentie van de profetie, dat deze vrouw het huwelijk met mij zal aangaan, is een absoluut lot dat niet afgewend kan worden. ... Dus als deze dagen voorbij zijn en Allah, de Allerhoogste, ziet dat de harten van deze mensen zich hebben verhard, en ze geen waarde hebben gehecht aan die enkele dagen van rust en ontspanning die ze hadden gekregen, dan zal Hij zich opnieuw wenden tot de vervulling van de profetie van Zijn heilige woord.” (*Ibid.*, pagina 43)

Het berouw van deze mensen was echter van permanente en complete aard, zoals zo direct hieronder zal worden aangetoond.

Eén deel van de profetie was vervuld, en het andere deel was afgewend door berouw.

Sultan Mohammed had er smartelijke spijt van gehandeld te hebben op een manier die het Goddelijke ongenoegen had opgewekt. Vandaar dat hij werd verlost van een pijnlijke straf. Ahmad Beg, aan de andere kant, volhardde in zijn zondigheid en hij kwam om. De oorspronkelijke woorden van de profetie waren:

“Ik zag in een visioen deze vrouw [de grootmoeder van Muhammadi Begum] en haar gezicht toonden tekenen van gehuil. Ik zei: o vrouw! hebt berouw, hebt berouw, want een calamiteit en een ramp zal uw nageslacht en u overvallen. Hij zal sterven, en er zullen honden achterblijven om te blaffen.”

Volgens de profetie zou Muhammadi Begum moeten trouwen met Hazrat Mirza na de dood van Sultan Muhammad. Maar Sultan Muhammad stierf niet, want hij vond baat bij de voorwaarde vervat in de profetie. En deze voorwaarde is inherent aan iedere profetie met betrekking tot de vernietiging van slechtdoeners, namelijk, dat als zij berouw hebben, dan zal hun straf worden afgewend. Vandaar dat Muhammadi Begum geen weduwe meer werd en de kwestie van haar huwelijk met Hazrat Mirza niet meer aan de orde kwam.

Toch bleven de kwaadaardige tegenstanders van Hazrat Mirza achter om tegen hem te “blaffen,” en beweerden dat de profetie niet was vervuld. Daarop deed hij in 1896 een bericht uitgaan, waarin hij hen uitdaagde om Sultan Muhammad over te halen om te verklaren dat hij geen berouw had. Hij schreef:

“Ik heb in eerdere aankondigingen enkele van de brieven genoemd die ik van deze mensen [de familieleden van Muhammadi Begum] heb ontvangen , waarin zij hun berouw, vrees en hun terugkeren tot de waarheid uitdrukken. Als dit beginsel niet waar is volgens de Koran en de bijbel, dat de vastgestelde termijn in een profetie van een dreigement van bestraffing kan worden uitgesteld, dan is het bezwaar van iedere criticus juist en gerechtvaardigd. Maar als het vanuit de Koran en de bijbel herhaaldelijk is bewezen, dat het tijdstip van de straf kan worden uitgesteld indien er berouw en vrees wordt getoond, dan is het het toppunt van oneerlijkheid voor wie dan ook die zichzelf een moslim of een christen noemt, dat hij bezwaar maakt tegen datgene wat bewezen is vanuit de Heilige Koran en de vroegere geschriften .

De zaak kan gemakkelijk worden afgedaan. Overtuig Sultan Muhammad om een verklaring te publiceren waarin hij mij beschuldigt een leugenaar te zijn. En als hij dan welke termijn dan ook zou overleven die Allah, de Allerhoogste, heeft vastgesteld, dan kan ik veroordeeld worden tot leugenaar. ... Het is onvermijdelijk dat de dreigende dood van hem zal worden ingehouden, tot aan het moment dat hij stoutmoedig en impertinent wordt. Als u dit wilt bespoedigen, ga dan en moedig hem aan en maak van hem een ontkenner en breng een verklaring van hem mee terug, en zie dan het spektakel van Goddelijke macht.”

(Anjam Atham, pagina 29 en 32)

Hazrat Mirza leefde nog twaalf na deze uitdaging, maar geen enkele mate van inspanning van de kant van zijn tegenstanders kon Sultan Muhammad ertoe bewegen om de handschoen op te nemen. Hij had oprecht berouw over zijn vroegere houding.

In een van zijn laatste boeken, gepubliceerd in 1907, één jaar voor zijn dood, schreef Hazrat Mirza Sahib als volgt over deze profetie:

“Wat de zaak van de schoonzoon van Ahmad Beg betreft, heb ik vele malen geschreven dat die profetie bestond uit twee takken. Een ging over de dood van Ahmad Beg, de andere ging over de dood van zijn schoonzoon, en de profetie was voorwaardelijk. Omdat Ahmad Beg niet aan de voorwaarde voldeed, stierf hij daarom binnen de termijn. En zijn schoonzoon, en ook zijn familie, vonden baat bij de voorwaarde door die te vervullen. Het was een natuurlijk gevolg dat door de dood van Ahmad Beg hun harten omsloegen met schrik, omdat zij beiden voorkwamen in de profetie. ... De dood van Ahmad Beg bracht zo'n angst over de andere genoemde man en zijn familie, dat zij als het ware dood van angst werden. Het gevolg hiervan was, dat het hoofd van de familie, die de belangrijkste aanstichter was in deze zaak [van Muhammadi Begum te laten trouwen met Sultan Muhammad], de eed aflegde en zich bij mijn beweging aansloot.

“Het is waar dat de openbaring ook heeft gezegd, dat deze vrouw aan mij ten huwelijk is gegeven in de hemel. Maar zoals ik heb uiteengezet, om dit huwelijk te laten plaatsvinden, hetgeen in de hemel was besloten, bestond er een voorwaarde van Allah die op dat moment werd gepubliceerd, namelijk : ‘o vrouw! hebt berouw, hebt berouw, want een calamiteit en een ramp zal uw nageslacht en u overvallen.’ En toen deze mensen aan deze voorwaarde [van berouw] voldeden, werd het huwelijk geannuleerd of opgeschort. Bent u zich niet ervan bewust dat: ‘Allah doet teniet wat Hem behaagt en vestigt wat Hem behaagt’ [de Heilige Koran, 13:39]? Of dit huwelijk nu plaatsvond in de hemel, of op de Goddelijke troon, het was allemaal voorwaardelijk. Men moet nadenken, en de gedachten helder maken van de twijfels die de duivel opwerpt, over de vraag of de profetie van Jonas zoveel minder was dan dit huwelijk, waarin hem werd verteld, dat het in de hemel was besloten dat de straf dit volk binnen

veertig dagen zou overvallen. Maar de straf daalde niet neder, ook al bevatte de voorspelling geen duidelijke voorwaarde. Dus het was voor de God Die dit vaste besluit terzijde schoof niet moeilijk om dit huwelijk te annuleren of uit te stellen.

“In het kort, deze schaamteloze mensen beseffen niet wanneer zij deze bezwaren opwerpen, dat deze kritiek op alle profeten van toepassing is. ... Het is jammer dat ze geen les uit de geschiedenis van Jonas leren. Hij moest, als profeet zijnde, erg verontrust zijn geweest, omdat hij dacht, hoe kan de absolute wil van Allah, die besloten was in de hemel, zijn geannuleerd?

"Hoe onverstandig zijn die mensen die geloven dat Allah nooit Zijn plannen kan veranderen, en een profetie van een dreigement van bestraffing niet kan annuleren. ... Alle profeten zijn het er unaniem over eens, dat een profetie van een dreigement van bestraffing kan worden afgewend. Ten aanzien van een profetie waarin een belofte is vervat, waarover wordt gesteld: ‘Waarlijk, Allah niet zal falen in Zijn belofte [de Heilige Koran, 3:9],’ geloof ik dat Allah niet ingaat tegen de belofte die zich in Zijn kennis bevindt. Maar als iemand door zijn eigen fout iets als een belofte van Allah beschouwt, net zoals Noach dat beschouwde [van het redden van zijn zoon], dan is het toelaatbaar dat die belofte wordt gebroken, want het is in feite niet de belofte van Allah, maar eerder heeft een menselijke fout die ten onrechte verklaard tot een belofte van Allah. Ten aanzien hiervan heeft Sayyid Abdul Qadir Jilani gezegd: ‘Soms doet Allah een belofte, maar vervult die niet.’ De betekenis van deze uitspraak is, dat een belofte afhankelijk is van vele onbekende omstandigheden. En het is niet verplicht voor Allah, de Allerhoogste, om al die omstandigheden bekend te maken. Bij dit punt struikelt de gebrekkige kennis van de mens en ontkent hij het, maar de volmaakte mens uit zijn onwetendheid. Dit was de reden waarom de Heilige Profeet Mohammed ten tijde van de slag bij Badr, ondanks het feit dat hem de overwinning was beloofd, met zeer veel tranen bad en deze nederige smeekbede deed voor de Almachtige Allah: ‘O Allah, als U deze partij laat vergaan, dan zal er niets meer op aarde overblijven om U te dienen.’ Hij vreesde voor het geval dat de belofte [van de overwinning] afhankelijk was van bepaalde verborgen omstandigheden die niet vervuld zouden worden. "

(Haqiqat-ul-Wahy, pagina's 132-134)

De eerbied van Sultan Muhammad voor Hazrat Mirza Sahib

Het is buiten de minste spoor van twijfel bewezen, dat Sultan Muhammad niet alleen berouw had van zijn vroegere onbezonnenheid, maar hij begon ook een hoge dunk van en volledig geloof in de Beloofde Messias te krijgen. Lees maar zijn verklaring die hij een aantal jaren na de dood van Hazrat Mirza Sahib publiceerde:

“Mijn schoonvader, Mirza Ahmad Beg, stierf in feite precies in overeenstemming met de profetie. Maar Allah, de Allerhoogste, is ook de Meest Barmhartige. Hij luistert ook naar andere mensen en stort Zijn genade over hen. ... Ik zweer op mijn geweten, dat de profetie met betrekking tot het huwelijk geen enkele twijfel dan ook in mijn hoofd heeft achtergelaten. Ten aanzien van de *bai'at* [d.w.z., het afleggen van de eed om zich bij de Beweging aan te sluiten], verklaar ik met plechtige eed, dat zelfs jullie die de *bai'at* hebben afgelegd, denk ik, niet het vertrouwen en geloof hebben dat ik in Hazrat Mirza Sahib stel. Uit mijn gedachten kunnen jullie je een idee vormen van het feit, dat op het moment van de profetie, de Arya's vanwege Lekh Ram, en de christenen vanwege Atham, mij elk honderdduizend roepies boden als ik een rechtszaak zou indienen tegen Mirza sahib. Ik zou zeker een rijk man zijn geworden als ik hun geld had geaccepteerd. Maar het was, nogmaals, hetzelfde geloof en vertrouwen in Hazrat Mirza Sahib dat mij belette dat te doen.”

(*Al-Fazl*, 9 juni 1921)

Hier is een brief die hij met zijn eigen pen heeft geschreven slechts vijf jaar na de dood van Hazrat Mirza Sahib. Hieronder is een scan van de handgeschreven brief en daaronder de vertaling:

السلام علیہ - نوازش نامہ ایک پونچا - یاد دہی کا مشورہ
 میں خیاب مزاراجی صاحب مرحوم کو - نیک - بزرگ
 السلام کا خوشنودار - شریف النفس - خدا یاد -
 ہیں ہمہ اور اب ہی خیال کر رہے ہیں مجھی اسی
 مریدوں سے کہے قسم نہ نعت نہیں ہے - بندہ امون
 کر رہوں - کہ چند ایک امورات پر اسے زندہ
 ہی لہک شرف حاصل کرے -
 ہمارے سلاطین

“Ambala Kantonnement

21 maart 1913

Beste broeder,

Uw brief is ontvangen. Bedankt voor de herinnering. Wat wijlen Hazrat Mirza Sahib *marhum* betreft, heb ik hem altijd beschouwd, en ik beschouw hem nog steeds, als een goed en rechtschapen mens, een dienaar van de islam, nobel van hart en iemand die Allah gedenkt. Ik heb geen enkele vijandschap met zijn volgelingen. Integendeel, ik vind het zeer spijtig dat ik, vanwege bepaalde redenen, niet de eer heb gehad om hem tijdens zijn leven te hebben gezien.

Sultan Muhammad.”

Naaste familieleden worden volgelingen van Hazrat Mirza Sahib

Vanaf dat moment hebben vele leden van deze familie daadwerkelijk de Eed (*bai'at*) afgelegd om volgelingen te worden van Hazrat Mirza Sahib. Deze zijn:

1. **De moeder van Muhammadi Begum**, Umar-un-Nisa, wier man, Ahmad Beg, stierf in overeenstemming met de profetie.
2. **De zoon van Sultan Muhammad en Muhammadi Begum**, Mirza Muhammad Ishaq.
3. **Drie zusters van Muhammadi Begum**, Inayat Begum, Mahmud Begum, en een derde.
4. **Een schoonzoon Ahmad Beg**, Mirza Muhammad Ahsan Beg.
5. **De zoon van Ahmad Beg**, Mirza Muhammad Beg.
6. **Een kleinzoon van Ahmad Beg**, Mirza Mahmud Beg.
7. **Een zoon en een dochter van Mirza Nizam-ud-Din**. Mirza Nizam-ud-Din was een van de ooms van moederszijde van Muhammadi Begum en een bittere tegenstander (en neef) van Hazrat Mirza Sahib. Hij wordt genoemd in het citaat dat wij hierboven hebben aangehaald uit de “Openbare Bekenmaking” van Hazrat Mirza Sahib van juli 1888.
8. **Mirza Mahmud Beg**, het hoofd van deze familie, zoals hierboven vermeld door Hazrat Mirza Sahib in *Haqiqat-ul-Wahy*.

Dit zijn de personen die het dichtst stonden bij de profetie. Zij wisten, meer dan wie ook, of die vervuld was of niet. Van alle mensen, zouden zij het moeten zijn die de profetie belachelijk zouden maken of daarover te klagen, en zich verbitterd voelen over en wrok hebben tegen Hazrat Mirza Sahib. Toch werden ze zijn volgelingen, terwijl de *ulama* die gekant waren tegen Hazrat Mirza Sahib steeds hun bezwaren bleven uiten tegen deze profetie. Het harde en stevige feit dat uiteindelijk zo veel van deze mensen uiteindelijk de waarheidsgetrouwheid van Hazrat Mirza Sahib accepteerden, bewijst overtuigend dat er niets misplaatst was in de profetie en dat het was vervuld.

The prophecy about Muhammadi Begum, Dr. Zahid Aziz

Vertaald door Reza Ghafoerkhan

Islam_{LAB}